

Δεν λησμονούμε

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Roberto Randellini
33° 90° 97°

Σε αυτούς τους καιρούς, τους ονομαζόμενους συχνά μελαγχολικούς, σκοτεινούς εξαιτίας της απώλειας της επαφής με την Παράδοση, και επομένως με το πεδίο του Πνεύματος, ακόμη και οι Μυητικές οργανώσεις αισθάνονται την ανησυχία με την οποία ο βέβηλος κόσμος βαδίζει, έχοντας ως προτεραιότητά του τις προλήψεις και την άγνοια.

Ασφαλώς αυτό το πλαίσιο διαβίωσης δεν ισχύει για όλους. Ο Τύπος μας, μας έχει διδάξει ότι υπάρχει ένας χώρος στον οποίο είμαστε προστατευμένοι από τις επιθέσεις και την μανία αυτού του μορφώματος χωρίς ταυτότητα. Ονομάζεται «Αίθουσα των Στοχασμών», φυσικός Αθάνωρας, ο οποίος αντανakλά την πιο βαθιά εσωτερικότητά μας, και όπου παραμένει πάντοτε αναμμένη η φλόγα της ελπίδας την οποία εναποθέσαμε με εμπιστοσύνη στην μέθοδό του (του Τύπου) όταν αποφασίσαμε να διαβούμε το κατώφλι της γνώσης του εαυτού μας. «Γνώθι σ'αυτόν». Αυτή ήταν η μέγιστη ρήση που ήταν γραμμένη στον Ναό του Απόλλωνα στους Δελφούς, για να δείχνει σε εκείνους που διέσχιζαν το κατώφλι των ιερών μυστηρίων, ότι για να προσεγγίσουν το Υπέρτατο Καλό δεν ήταν απαραίτητο να ψηλαφούν ακατάστατα στο εξωτερικό μέρος, αλλά αρκούσε να εγκλεισθούν εντός τους, εκκινώντας μία σκληρή, υπομονετική απέκδυση και αναθεώρηση των ελαττωμάτων τους, των παθών τους και των σφαλμάτων που τους κρύβουν την Αλήθεια. Για τον νόμο της αναλογίας: «αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω, για την πραγμάτωση του θαυμαστών του Ενός Πράγματος».

Ο Θεός είναι οπουδήποτε, στο άπειρα μικρό και στο άπειρα μεγάλο, στα ορατά και στα αόρατα πεδία, εκεί όπου τα φυσικά σημάδια δεν μας δείχνουν καμμία παρουσία, παρά μόνον διαμέσου της κοπιαστικής εργασίας της Μύησης, η οποία προβλέπει, διαμέσου των διαφόρων βαθμίδων δια των οποίων αυτές οι αισθήσεις εξυψώνονται σε πνευματικές, αλλά κυρίως και επίσης, σε ό,τι δεν έχει ακόμη κατανοηθεί, αλλά θα μπορούσε, εάν Εκείνος το επιθυμούσε!

Τα πρώτα βήματα του Μαθητή, με συμβολικούς όρους, πραγματοποιούνται στην «Αίθουσα των Στοχασμών». Μία επιπόλαιη εξέταση αυτού του γεγονότος θα μας οδηγούσε να θεωρήσουμε ότι είμαστε φυλακισμένοι, ενώ στην πραγματικότητα αυτή αντιπροσωπεύει το πρώτο αυθεντικό χώρο ελευθερίας που κατακτάμε με τον μυητικό μας θάνατο, θρυμματίζοντας τις τυραννικές αλύσους του χώρου και του χρόνου. Το κακό, κάτω από μορφές απατηλές, αναζητά να συγκατανεύσουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο πέραν της βιολογικής ζωής. Σήμερα, με μία ζωή πλήρους πνευματικής κατάρτησης, όπου κυριαρχεί η προοδευτική εγκατάλειψη κάθε μελέτης μυητικού χαρακτήρα, ο άνθρωπος βυθίζεται όλο και περισσότερο στα σκότη και τη δυστυχία, και ούτε ο χρόνος ούτε ο χώρος θα μπορέσουν να τον στηρίξουν σε αυτήν του την κατάσταση. Ο θάνατος, από πλευράς μυητικής είναι ένα ενδιάμεσο στάδιο, η απαραίτητη συνθήκη, για να μπορέσουμε να επαναγεννηθούμε!

Ο τέλειος οδηγός μας σε αυτή την διαδρομή μας ονομάζεται Σεμνότητα, λέξη κλειδί που εξηγεί τα πάντα, που τα πάντα ανάγει στην ενσυνειδητοποίηση όλου αυτού που είμαστε, σε σχέση με τον θεό, την Ανθρωπότητα και ημών των ιδίων.

Χωρίς αυτήν την δόση συνείδησης, παραμένει μία λέξη κενή κι άνευ σημασίας. Αντιθέτως, υπογραμμίζεται το γεγονός ότι, ανοίγοντας την οδό με μία πράξη που είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησής μας και όχι εξωτερικού επηρεασμού, αυτή η πράξη, στο εσωτερικό ενός Τύπου νόμιμου, αυθεντικού, και παραδοσιακού, όπως είναι ο δικός μας, όπου οι ιερές εργασίες της Παράδοσης, είναι ζηλευτά διατηρημένες και φυλαγμένες, θα παράξει επίσης τα ανάλογα.

Ας αφήσουμε έξω από τις Στοές μας τα πληθωρικά λόγια και ας ακούσουμε τους μελωδικούς ήχους από τις καμπάνες του Θεού.

Αυτές τις ημέρες η σκέψη μας ταξιδεύει στους Μεγάλους Αδελφούς του Σεβάσμιου Τύπου μας, με τις διδασκαλίες που λάβαμε από αυτούς με ευγνωμοσύνη. Από το κατώφλι που δεν είναι κατώφλι, όπου το ορατό συγκρίνεται με το αόρατο, εκεί όπου σιωπούν οι θόρυβοι, και πραγματοποιείται το θαύμα της ζωής που αναγεννάται από την ίδια!

12/2017